

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 33Ek/1726/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124353966
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2025:6124353966.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozská 2, 82109, Bratislava-Ružinov, IČO: 35 724 803, zast.: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom: Prievozská 2, 821 09 Bratislava - Ružinov, proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXXX/XX, XXX XX D., o vymoženie 1382,82 EUR, vedenej u súdneho exekútora Mgr. Igora Palšu, so sídlom Masarykova 13, 080 01 Prešov, pod sp. zn. 128EX 695/24 z úradnej moci, o sťažnosti oprávneného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 33Ek/1726/2024 zo dňa 21.08.2024, takto

rozhodol:

Súd uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 33Ek/1726/2024 zo dňa 21.08.2024 z r u š u j e v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 21.08.2024 rozhodnutie, ktorým exekúciu z dôvodu konkurzu vyhláseného na majetok povinného zastavil (výrok I.) a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 60 eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia (výrok II.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 61k ods. 1 písm. d/, § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 14 ods. 3, ods. 5 písm. b/, ods. 6, § 23 ods. 1, § 47 ods. 5 a 48 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“).

2/ V danej veci vyšší súdny úradník na základe podnetu súdneho exekútora zistil, že dňa 10.05.2013 bolo v Obchodnom vestníku pod č. 89/2013 publikované uznesenie Okresného súdu Košice I. sp. zn. 30K/17/2012 zo dňa 03.05.2013, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok povinného. Návrh na vykonanie exekúcie oprávnený podal na exekučný súd dňa 24.07.2024, t. j. týmto dňom začalo exekučné konanie. Samotná exekúcia začala dňom 02.08.2024, t. j. doručením poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Vyšší súdny úradník na základe uvedených skutočností prehodnotil procesné podmienky pre ďalšie trvanie exekúcie a dospel k záveru, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Preto v súlade s ustanovením § 61k ods. 1 písm. d/ v spojení s § 61l ods. 3 Exekučného poriadku a s § 48 ZoKR, exekúciu zastavil. O trovách súdneho exekútora rozhodol tak, že povinnosť ich náhrady vo výške k 60,- EUR (50,- EUR + DPH) uložil oprávnenému, nakoľko tomuto možno pričítať procesné zavinenie na zastavení exekúcie (inom ukončení exekúcie), vzhľadom na skutočnosť, že riziko prípadného konkurzu, resp. oddĺženia vyhláseného na majetok povinného znáša oprávnený.

3/ Oprávnený podal voči rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka v celom rozsahu sťažnosť. Uviedol, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil oprávnenému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom je arbitrárne a nepreskúmateľné, založené len na poukaze na ust. § 48 ZoKR, ktoré na daný prípad aplikovateľné nie je, keďže pohľadávka oprávneného vznikla so značným odstupom času po vyhlásení

konkurzu na majetok úpadcu. Súd sa vôbec nezaoberal povahou pohľadávky uplatňovanej v tomto exekučnom konaní, jej vznikom a následne možnosťou jej uplatnenia pred príslušnými orgánmi. Vyhlásenie konkurzu nemalo za následok automaticky nevymáhateľnosť pohľadávok (a už vôbec nie takých, ktorý vznikli po vyhlásení konkurzu). Poukázal na rozhodnutie, na podklade ktorého sa exekúcia vedie - rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 6CoCsp/5/2021 – 352 zo dňa 03.06.2021, kde sa v bodoch č. 21 až 23 uvádza, že: „21. Z obsahu spisu má odvolací súd preukázané, že uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 30K/17/2012 z 3. mája 2013, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 89/2013 z 10. mája 2013 bol na majetok žalovaného vyhlásený konkurz. Pohľadávka žalobcu uplatnená v tomto konaní vznikla v období od apríla 2015 do februára 2016, teda po vyhlásení konkurzu. 22. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd zdôrazňuje, že predmetná pohľadávka žalobcu v čase vyhlásenia konkurzu neexistovala, a preto si ju žalobca nemohol v konkurze uplatniť prihláškou v základnej prihlasovacej lehote do 45 dní od vyhlásenia konkurzu, resp. po uplynutí tejto základnej prihlasovacej lehoty. Zároveň však predmetnú pohľadávku, aj napriek tomu, že vznikla po vyhlásení konkurzu, nemožno považovať za pohľadávku proti podstate a v dôsledku toho ju uplatniť u správcu, a to z dôvodu, že nespĺňa ani jedno z kritérií ustanovených v § 87 ods. 2 ZKR. 23. Pokiaľ sa žalovaný s poukazom na § 47 ods. 5 ZKR domnieval, že žalobca si nesmie pohľadávku voči nemu uplatňovať na súde alebo prostredníctvom exekútora, len u správcu konkurznej podstaty, odvolací súd konštatuje, že podľa tohto ustanovenia súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, možno po vyhlásení konkurzu začať len na návrh správcu, návrhom podaným voči správcovi v súlade s týmto zákonom alebo z podnetu orgánu príslušného na konanie, pričom účastníkom konania namiesto úpadcu je správca. Súčasne v zmysle § 67 ods. 1 ZKR konkurzu podlieha majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu, majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky a iný majetok, ak to ustanovuje tento zákon. Predmetné súdne konanie sa však netýka majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a teda žalobca postupoval správne, ak podal žalobu proti žalovanému ako fyzickej osobe, nie proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu (žalovaného) a to aj z nasledovných dôvodov. Hmotnoprávny základ pohľadávky ktorá je predmetom tohto konania nastal dva roky po vyhlásení konkurzu. Teda nebolo možné uplatniť si túto pohľadávku žalobcom prihláškou do konkurzného konania. Zároveň predmetná pohľadávka nie je pohľadávkou proti podstate, keďže ju nemožno zaradiť do žiadnej z jednotlivých tried určených pre pohľadávky proti podstate. O pohľadávkou proti podstate sa nemôže jednať aj titulom taxatívneho výpočtu pohľadávok proti podstate v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Keďže správca je zodpovedný za uspokojenie pohľadávok proti podstate, nemôže ich po vyhlásení konkurzu vytvárať úpadca fyzická osoba, bez jeho vedomia a súhlasu. V takom prípade by nemal byť žalovaný správca úpadcu fyzickej osoby, len preto že je na neho stále vyhlásený konkurz. Žalovaný ako fyzická osoba uzavrela zmluvu s operátorom mimo vedomia správcu sama. Dôvod pre neplatnosť takejto zmluvy odvolací súd nevzhladol z dôvodu, že nie celý majetok fyzickej osoby/úpadcu podlieha konkurzu (nezraziteľná časť mzdy správcovi podľa exekučného poriadku) a s týmto majetkom môže úpadca/fyzická osoba nakladať podľa vlastného uváženia. Uvedený záver potvrdzuje aj úvaha o tom, aké postavenie, v prípade úspechu žalobcu v tomto spore, by teoreticky mal k takto vzniknutej pohľadávkou správca a skutočnosť, že úpadca ako fyzická osoba môže byť v následnom oddlžovacom konaní oddlžená iba od pohľadávok ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu. Z týchto dôvodov neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že pohľadávka ktorá je predmetom tohto sporu vznikla ako následok vyhláseného konkurzu a žalobca mal prihlásiť svoju pohľadávku u správcu konkurznej podstaty.“

4/ Mal za to, že predmetné súdne konanie sa netýkalo, ako sa netýka ani toto exekučné konanie, majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, a teda oprávnený ako aj konajúci krajský súd mal zato, že postupoval správne, ak podal žalobu proti povinnému ako fyzickej osobe, nie proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu (povinného). Pohľadávka uplatnená v tomto konaní vznikla v období od apríla 2015 do februára 2016, t. j. po vyhlásení konkurzu. Oprávnený si svoju pohľadávku v čase vyhlásenie konkurzu uplatniť nemohol (keďže ešte vtedy ani neexistovala) v základnej 45- dňovej prihlasovacej lehote a zároveň ani nejde o pohľadávku proti podstate. Pohľadávka vznikla po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu a na súdený prípad podľa názoru oprávneného nie je možné aplikovať ust. § 48 ZoKR a to aj s poukazom na ust. § 67 ods. 1 ZoKR, keď predmetné exekučné konanie sa netýka majetku podliehajúceho konkurzu. Výklad súdu považoval za absurdný, pretože ak by úpadca vyhlásil konkurz v roku 2013, tak následne by každé exekučné konanie muselo byť zastavené a to bez ohľadu na to, či pohľadávku vznikla po vyhlásení konkurzu. Na základe uvedeného navrhol, aby súd napadnuté uznesenie v súlade s ust. § 250 ods. 2 CSP zmenil tak, že v exekúcii sa pokračuje alebo zrušil a vrátil vec vyššiemu súdnemu úradníkovi na nové rozhodnutie. Žiadal, aby súd pokračoval v exekúcii.

5/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

7/ Podľa § 250 ods. 2 CSP ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

8/ S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami sudca preskúmal napadnuté rozhodnutie, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a zistil, že sťažnosť oprávneného je dôvodná. Rozhodnutie je podľa názoru sudcu nepreskúmateľné, keď nezodpovedá požiadavkám riadneho odôvodnenia (§ 220 ods. 2 v spojení s § 234 ods. 2 CSP). Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva aj zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. II. ÚS 410/06, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04) i Najvyššieho súdu SR (napr. sp. zn. 5Cdo 106/2010 z 15. 7. 2010). Nevyžaduje sa pritom, aby na každý argument strany, teda na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

9/ Vyšší súdny úradník exekúciu na základe podnetu súdneho exekútora zastavil, keď bez ďalšieho vyslovil, že konkurz vyhlásený uznesením Okresného súdu Košice I. sp. zn. 30K/17/2012 zo dňa 03.05.2013 má na toto exekučné konanie, začaté v roku 2024, účinky vyjadrené v § 48 ZoKR, podľa ktorých nemožno exekučné konanie začať a už začaté exekučné konania sa vyhlásením konkurzu zastavujú. Konkurz stále trvá a ku dňu rozhodnutia o tejto sťažnosti nebol skončený. Exekúcia sa vedie na podklade rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 8Csp/101/2020-318 zo dňa 02.12.2020 (ktorý nadobudol vykonateľnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č.k. 6CoCsp/5/2021-352 zo dňa 03.06.2021) a uznesenia Okresného súdu Prešov, č.k. 8Csp/101/2020-360 zo dňa 30.06.2023. Oprávnený v sťažnosti poukázal, že ustanovenie § 48 ZoKR nemožno na daný prípad aplikovať a nebráni vykonaniu exekúcie, čo podporil aj poukazom na exekučný titul, v ktorom súd posúdil, že pohľadávka oprávneného je pohľadávkou, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu, no napriek tomu ju nemožno považovať za pohľadávku proti podstate a v dôsledku toho ju uplatniť u správcu, keďže nespĺňa ani jedno z kritérií ustanovených § 87 ods. 2 ZoKR. Súdne konanie sa netýkalo majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi a žaloba správne nesmerovala voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu, ale priamo proti žalovanému ako fyzickej osobe.

10/ Vzhľadom na odôvodnenie exekučného titulu sa mal vyšší súdny úradník vo svojom rozhodnutí vysporiadať s povahou vymáhanej pohľadávky, jej vznikom a možnosťou jej exekučného vymáhania. Bez toho, aby nejako zareagoval na okolnosti priznania pohľadávky exekučným titulom, teda aby zdôvodnil, prečo záver súdu v základnom konaní o tom, že súdne konanie sa netýkalo majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi, nepovažoval za aplikovateľný v exekučnom konaní, ale exekúciu zastavil len s poukazom na ustanovenie § 48 ZoKR, trpí jeho rozhodnutie vadou riadneho odôvodnenia, čo ho robí nepreskúmateľným. Požiadavku riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia vyšší súdny úradník splní tým, že z jeho rozhodnutia bude zrejmý podstatný a výstižne interpretovaný myšlienkový postup (t.j. v podstatné úvahy), ktorý ho viedol k záveru vysloveného vo výroku (enunciáte) rozhodnutia. Vyšší súdny úradník sa preto musí v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen s poukazom na všetky zistené skutočnosti, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Výrok rozhodnutia musí byť dostatočne odôvodnený a dôvody musia byť jasné a presvedčivé. Výrok, ktorý nemá svoj obsah v odôvodnení, nemožno za taký považovať. Nakoľko napadnuté uznesenie tieto požiadavky nespĺňalo, sudca ho musel podľa § 250 ods. 2 CSP, vrátane závislého výroku o trovách exekučného konania, zrušiť.

11/ Vyšší súdny úradník však už po zrušení tohto rozhodnutia nebude rozhodovať ex offa, na základe podnetu súdneho exekútora, ale bude rozhodovať o návrhu na zastavenie exekúcie zo dňa 11.08.2024, ktorý podal v lehote stanovenej § 61k ods. 2 Exekučného poriadku povinný z rovnakého dôvodu (konkurzného konania vedeného na jeho majetok). Podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 577/2022 zo dňa 14.12.2022 (bod 16. jeho odôvodnenia): „Zastavenie exekúcie rozhodnutím súdu predstavuje jednu z troch možností zastavenia exekúcie. K zastaveniu exekúcie môže dôjsť aj rozhodnutím exekútora, prípadne zo zákona. Konanie súdu o zastavení exekúcie je návrhovým konaním. Aktívne legitimovaným na podanie návrhu na zastavenie exekúcie je de lege lata výlučne povinný.... Novelou Exekučného poriadku č. 2/2017 Z.z. bola vypustená povinnosť súdu rozhodnúť o zastavení exekúcie aj bez návrhu. Ustanovenie § 58 ods. 1 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017 nebolo do novej právnej úpravy prevzaté. Zo zastavenia exekúcie súdom sa stáva výlučne inštitút procesnej obrany povinného, keďže prvok ochrany povinného (rozhodovanie z úradnej povinnosti) bol vypustený. Uvedené vyplýva aj z § 61l ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého sa postup rozhodnutia o zastavení exekúcie spája len s návrhom na zastavenie.“

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).